

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Konrad Wytrykowski

Ławnik SN Katarzyna Borkowska

w sprawie **M. M. W.** – prokurator Prokuratury Rejonowej w P., po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 27 października 2021 r. w przedmiocie kasacji Prokuratora Generalnego z 25 kwietnia 2019 r. od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 21 grudnia 2018 r., sygn. akt PK I SD (...), w związku z wydaniem przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 25 marca 2021 r. postanowienia o umorzeniu postępowania w sprawie o sygn. akt P 4/19 (dot. sygn. akt II DO 5/18 Sądu Najwyższego)-

- na podstawie art. 22 § 1 k.p.k. a contrario w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze

**postanowił:**

**podjąć zawieszone** postępowanie kasacyjne.

### UZASADNIENIE

M. M. W. – prokurator Prokuratury Rejonowej w P., obwiniona była o to, że w dniu 15 sierpnia 2016 r. w miejscowości O., w województwie (...), na terenie stacji paliw „B.”, w zaparkowanym na parkingu samochodzie marki R. (...) o nr rej. (...) spożywała wysokoprocentowe napoje alkoholowe oraz leki psychotropowe, wprowadzając się w stan nietrzeźwości, następnie opuściła samochód pozostawiając go otwartym z widoczną torebką wraz z dokumentami oraz butelkami po spożytym alkoholu i opakowaniami po lekach, przemieszczając się chwiejnym krokiem z samochodu do budynku stacji, bez żadnego powodu

kilkakrotnie uderzyła rękoma w maskę zaparkowanego samochodu osobowego marki O. (...), należącego do K. A. S. B., przy budynku zataczała się, upuściła telefon na podłogę, miała problemy z utrzymaniem równowagi, zachowania te wywołały przekonanie u pracowników stacji, iż uprzednio prowadziła samochód będąc w stanie nietrzeźwości, co skutkowało wezwaniem Policji, w celu ewentualnego zapobiegnięcia kontynuowania jazdy samochodem, podczas interwencji funkcjonariuszy Policji nie poinformowała, że jest prokuratorem, przez dłuższą chwilę szukała dokumentów żądanych przez policjantów, próbując postawić kubek z kawą na ladzie rozlała ją na podłogę, była podtrzymywana i asekurowana przez policjantów z uwagi na obawę, iż utraci równowagę i upadnie i następnie w tym samym dniu w L. w siedzibie Komendy Powiatowej Policji miała problem z poddaniem się badaniu urządzeniem do pomiaru zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, zasypiała, potwierdziła, iż spożywała alkohol bez podania ilości, po przewiezieniu do miejscowego szpitala odmówiła wykonywania poleceń lekarzy, usiłowała samowolnie opuścić placówkę służby zdrowia, na skutek czego została unieruchomiona pasami bezpieczeństwa, czym uchybiła godności prokuratora, tj. o przewinienie określone w art. 137 § 1 ustawy – Prawo o prokuraturze.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego w W., postanowieniem z 5 listopada 2018 r. o sygn. akt RP IV RD (...) - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. *in fine* oraz art. 154 § 9 i art. 171 pkt 1 ustawy – Prawo o prokuraturze, umorzyła przedmiotowe postępowanie dyscyplinarne wobec stwierdzenia, iż obwiniona nie popełniła przewinienia dyscyplinarnego.

Postanowienie to zostało zaskarżone przez Prokuratora Generalnego zażaleniem z 21 listopada 2018 r.

Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym postanowieniem z 21 grudnia 2018 r. o sygn. PK I SD (...) nie uwzględnił zażalenia Prokuratora Generalnego i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

Od przedmiotowego orzeczenia w dniu 25 kwietnia 2019 r. Prokurator Generalny wniósł kasację.

W sprawie tożsamej przedmiotowo, tj. w innym postępowaniu kasacyjnym wszczętym w dyscyplinarnej sprawie prokuratorskiej, a prowadzonym pod sygn. akt II DO 5/18, w dniu 7 lutego 2019 r. Sąd Najwyższy Izba Dyscyplinarna przedstawił Trybunałowi Konstytucyjnemu następujące pytanie prawne: „Czy przepisy art. 121 i art. 122 pkt 13 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. 2018.5 ze zmianami), w zakresie, w którym wyłączają możliwość wniesienia kasacji od prawomocnych orzeczeń Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym, dotyczących deliktów dyscyplinarnych popełnionych przed 3 kwietnia 2018 roku, w których termin do wniesienia tejże kasacji upłynął po 3 kwietnia 2018 roku, są zgodne z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej?”. Trybunał Konstytucyjny nadał postępowaniu sygnaturę P 4/19.

Wątpliwości Sądu Najwyższego powstały w toku postępowania zainicjowanego zażaleniem obrońcy obwinionego – byłego prokuratora na zarządzenie przewodniczącego Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 27 sierpnia 2018 r. o odmowie przyjęcia kasacji. W sprawie obwinionego zapadło orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym, zmienione w części orzeczeniem Odwoławczego Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 17 maja 2018 r.

W związku z wystąpieniem z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego, Sąd Najwyższy Izba Dyscyplinarna postanowieniem z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt II DSI 58/19 zawiesił postępowanie kasacyjne do czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny sprawy o sygn. akt P 4/19. Postępowanie toczone przed Trybunałem Konstytucyjnym spełniało warunki długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania głównego, co pociągało za sobą zaistnienie hipotezy art. 22 § 1 Kodeksu postępowania karnego i dawało w pełni podstawę do zawieszenia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Trybunał Konstytucyjny odmówił odpowiedzi na pytanie prawne skierowane przez Sąd Najwyższy – Izbę Dyscyplinarną. Pomimo braku odpowiedzi na pytanie

prawne skierowane przez Sąd Najwyższy w sprawie o sygnaturze II DO 5/18, stwierdził jednak, iż Trybunałowi Konstytucyjnemu, jak i ustawodawcy w analizowanej zmianie chodzi w dużej mierze o realne wzmocnienie, nie zaś ograniczenie prawa do sądu w zakresie kontroli odpowiedzialności dyscyplinarnej, w tym kontekście należy również interpretować zaskarżone przepisy nowelizacji. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, art. 163a § 1 i 2 Prawa o prokuraturze, które zakazują kasacji czynią to jedynie w odniesieniu do orzeczeń wydawanych w drugiej instancji przez Sąd Najwyższy – Izbę Dyscyplinarną. Czyni to interpretacja art. 145 § 1 ustawy – Prawo o prokuraturze, jak i zasada opisana w art. 539 Kodeksu postępowania karnego zakazująca superkasacji. Jednakże by wspomniane prawo do sądu w obliczu bycia osądzonym przez organ korporacyjny, urzeczywistniło się w pełni, należy pojęcie „sąd dyscyplinarny” opisane w art. 163a ustawy - Prawo o prokuraturze rozumieć w znaczeniu wąskim jako organ quasi-sądowy. Wynikiem tego rozumowania jest teza postawiona w postanowieniu TK P 4/19, że kasacja przysługuje w prokuratorskich sprawach od orzeczeń sądu odwoławczego, o ile nie zostało ono wydane przez Sąd Najwyższy.

Mając na uwadze ustanie długotrwałej przeszkody procesowej wskazanej w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt II DSI 32/19 tudzież powyższe stanowisko Trybunału Konstytucyjnego - postanowiono jak na wstępie.